

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2624/2568

ธนาคาร ก. โจทก์ นาย ท. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

ปัญหาว่ามีผู้ลักลอบนำข้อมูลบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้จำเลยไปทำบัตรเครดิตปลอมแล้วนำไปชำระค่าสินค้าหรือบริการหรือไม่นั้น จำต้องพิจารณาเสียก่อนว่าบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้จำเลยมีความปลอดภัยต่อการถูกคัดลอกข้อมูลเพื่อนำไปปลอมแปลงบัตรได้หรือไม่ เป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการผลิต การประกอบ การออกแบบ หรือส่วนผสมของสินค้า การให้บริการ หรือการดำเนินการใด ๆ ซึ่งอยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของโจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจ โจทก์จึงมีภาระการพิสูจน์ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 แม้โจทก์จะมีพนักงานโจทก์มาเบิกความเป็นพยานว่า บัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยเป็นบัตรประเภทชิพการ์ดที่มีความปลอดภัยต่อการถูกคัดลอกข้อมูลบนบัตรและการปลอมแปลงบัตร แต่เมื่อไม่มีเอกสารทางวิชาการมาอ้างอิงประกอบ ทั้งไม่ปรากฏว่าพยานโจทก์เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในคุณสมบัติหรือเทคโนโลยีของบัตรเครดิตประเภทชิพการ์ด หรือได้ศึกษาหรือได้รับการถ่ายทอดความรู้ดังกล่าวมาจากที่ใดหรือไม่อย่างไร คำเบิกความของพยานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอแก่การพิสูจน์ว่าบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้จำเลยมีความปลอดภัยต่อการถูกคัดลอกข้อมูลและการปลอมแปลงบัตร เมื่อโจทก์เป็นธนาคารพาณิชย์ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตซึ่งเป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ออกให้ลูกค้าเพื่อใช้จ่ายแทนเงินสดในการซื้อสินค้าและชำระค่าบริการต่าง ๆ โจทก์ย่อมมีหน้าที่ควบคุมและตรวจสอบการใช้บัตรเพื่อป้องกันการทุจริต อันเกิดจากการลักลอบนำข้อมูลจากบัตรเครดิตลูกค้าไปทำปลอม ดังนี้ เมื่อมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับรายการใช้บัตรเครดิต ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของธนาคารผู้ออกบัตรเครดิตที่ต้องดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและชี้แจงข้อโต้แย้งของลูกค้าให้กระจ่าง แต่กลับไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ดำเนินการเพื่อใช้ความพยายามที่จะพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้ารายการพิพาท ทั้งยังรับฟังไม่ได้ว่ามีผู้อื่นนำบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยไปซื้อสินค้ารายการพิพาทโดยเกิดจากการจงใจหรือประมาทเลินเล่อของจำเลย หรือด้วยเหตุผลใดอันเป็นความรับผิดชอบของจำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 239,806.95 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 201,615.41 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 57,333.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป (ฟ้องวันที่ 2 เมษายน 2563) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 100,807.70 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 19 กรกฎาคม

2562 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ 1,147 บาท แก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในศาลชั้นต้นและค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2537 จำเลยสมัครเป็นผู้ถือบัตรเครดิตของโจทก์ โจทก์รับจำเลยเข้าเป็นสมาชิกโดยออกบัตรเครดิตเลขที่ 0200 – 2160 – 0129 – xxxx ตามคำขอเป็นผู้ถือบัตรเครดิต ข้อกำหนดและเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต ต่อมาโจทก์อาศัยข้อมูลที่จำเลยได้ให้ไว้ออกบัตรเครดิตหมายเลข 4730 – 1400 – 0311 – xxxx ให้แก่จำเลย จำเลยใช้บัตรเครดิตดังกล่าวชำระค่าสินค้าหรือบริการ และชำระเงินคืนให้แก่โจทก์ตามที่เรียกเก็บเรื่อยมา ต่อมาโจทก์ส่งใบแจ้งยอดบัญชีบัตรเครดิตที่มีรายการใช้บัตรเครดิตระหว่างวันที่ 20 เมษายน 2561 ถึงวันที่ 17 พฤษภาคม 2561 จำเลยปฏิเสธรายการใช้บัตรเครดิต วันที่ 20 เมษายน 2561 ชื่อสินค้ารวม 7 รายการ เป็นเงิน 172,000 บาทเศษว่าไม่ถูกต้อง ต่อมาโจทก์ยกเลิกบัตรเครดิตดังกล่าวและออกบัตรเครดิตใบใหม่ให้แก่จำเลยเป็นบัตรเครดิตหมายเลข 4730 – 1400 – 0311 – yyyy ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า โจทก์และร้านค้าที่รับบัตรเครดิตของจำเลยไม่ได้ตรวจสอบลายมือชื่อที่ต้องตรวจสอบตามหน้าที่เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อด้วยเช่นกัน โจทก์ไม่ขออนุญาติฎีกาและฎีกา ปัญหานี้จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า จำเลยต้องรับผิดชอบชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า แม้จำเลยให้การต่อสู้ว่าจำเลยไม่เคยใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้าหลายรายการตามที่โจทก์แจ้งมาในใบแจ้งยอดหนี้ซึ่งจำเลยตรวจสอบแล้วพบว่ารายการใช้บัตรเครดิตชำระค่าสินค้าในช่วงวันที่ 20 เมษายน 2561 เป็นรายการที่มีการลักลอบใช้บัตรเครดิตของจำเลยไปซื้อสินค้าและบริการ ซึ่งจำเลยได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อให้สืบหาคนร้ายมาดำเนินคดี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำให้การ ซึ่งมีข้อความว่ามีผู้ลักลอบนำข้อมูลบัตรเครดิตของจำเลยไปทำบัตรเครดิตปลอมและใช้ชำระค่าสินค้า พอถือได้ว่าจำเลยให้การปฏิเสธว่าจำเลยไม่ได้ใช้บัตรชำระค่าสินค้าในวันดังกล่าว รายการใช้บัตรเครดิตดังกล่าวเกิดจากมีผู้ลักลอบนำข้อมูลบัตรเครดิตของจำเลยไปทำบัตรเครดิตปลอมและใช้ชำระค่าสินค้า ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าตามคำให้การจำเลยให้การต่อสู้ว่ามีผู้ลักลอบนำบัตรเครดิตของจำเลยไปใช้ซื้อสินค้า จำเลยมิได้ให้การว่ามีผู้ลักลอบนำข้อมูลบัตรเครดิตของจำเลยไปทำบัตรปลอมแล้วใช้ซื้อสินค้า ถือไม่ได้ว่าข้อเท็จจริงในส่วนนี้เป็นข้อที่โต้แย้งกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์จึงไม่รับวินิจฉัยให้นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวโดยไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาใหม่ ปัญหาว่ามีผู้ลักลอบนำข้อมูลบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้จำเลย ไปทำบัตรเครดิตปลอมนำไปชำระค่าสินค้านั้นจำต้องพิจารณาก่อนว่า บัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้จำเลยมีความปลอดภัยต่อการถูกคัดลอกข้อมูลเพื่อนำไปปลอมแปลงบัตรได้หรือไม่ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการผลิต การประกอบ การออกแบบ หรือส่วนผสมของสินค้า การให้บริการ หรือการดำเนินการใด ๆ ซึ่งอยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของโจทก์ ซึ่งเป็นผู้ประกอบการ โจทก์จึงมีภาระการพิสูจน์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 แต่โจทก์มีเพียงนางสาววันทนี พนักงานโจทก์ส่วนควบคุมและติดตามสินเชื่อบัตรเครดิตตำแหน่งพนักงานบัตรเครดิตมีหน้าที่ดูแลและติดตามหนี้สินกับลูกค้าผู้ถือบัตรเครดิต และนายพิชิต พนักงานโจทก์ส่วนควบคุมพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหาร สายบัตรเครดิตมีหน้าที่ควบคุมดูแลตรวจสอบป้องกันการทุจริตเกี่ยวกับพฤติ

กรรมการใช้บัตรเครดิต มาเป็นพยานเบิกความว่า บัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยเป็นบัตรประเภทชิพการ์ดมีการบันทึกข้อมูลอยู่ในแผงวงจรที่ฝังอยู่บนบัตรซึ่งสามารถใช้ได้กับร้านค้าที่มีเครื่องบันทึกข้อมูลที่รองรับการอ่านข้อมูลผ่านชิพเท่านั้น บัตรเครดิตประเภทนี้มีความปลอดภัยต่อการถูกคัดลอกข้อมูลบนบัตรและการปลอมแปลงบัตร เนื่องจากการใช้บัตรแบบชิพการ์ดผ่านเครื่องบันทึกข้อมูลจะมีการประมวลผลข้อมูลตลอดจนการเข้ารหัสข้อมูลในแผงวงจรที่ฝังอยู่บนบัตรเครดิต โดยข้อมูลดังกล่าวจะมีการเปลี่ยนแปลงทุกครั้งที่มีการทำธุรกรรม ถึงแม้ว่าจะมีการคัดลอกข้อมูลจากบัตรเครดิตไปได้ ก็ไม่สามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการปลอมแปลงบัตรแล้วนำไปใช้ได้ พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่มีเอกสารทางวิชาการมาอ้างอิงประกอบ ทั้งไม่ปรากฏว่าพยานโจทก์ทั้งสองเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในคุณสมบัติหรือเทคโนโลยีของบัตรเครดิตประเภทชิพการ์ด หรือได้ศึกษาหรือได้รับการถ่ายทอดความรู้ดังกล่าวมาจากที่ใดหรือไม่อย่างไร คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองปากจึงไม่น่าหนักเพียงพอแก่การพิสูจน์ว่าบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้จำเลยมีความปลอดภัยต่อการถูกคัดลอกข้อมูลและการปลอมแปลงบัตร ทั้งยังได้ความจากนายพิชิตว่ามีผู้ถือบัตรประเภทเดียวกันนี้ร้องเรียนต่อโจทก์ทำนองเดียวกับที่จำเลยร้องเรียนว่ามีการใช้บัตรเครดิตปลอมอีกด้วย นอกจากนี้ข้อกำหนดและเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต ในส่วนของข้อควรระวังการทุจริตบัตรเครดิตก็ระบุว่า แม้ว่าโจทก์จะให้บริการบัตรเครดิตชิพการ์ดภายใต้มาตรฐาน EMV (Euro pay MasterCard Visa) ซึ่งเป็นมาตรฐานสูงสุดในการป้องกันการปลอมแปลงบัตรเครดิต แต่ผู้ถือบัตรก็ต้องมีส่วนช่วยในการป้องกันการถูกโจรกรรมข้อมูลโดยการใช้บัตรอย่างระมัดระวัง ดังนี้ 1. เมื่อชำระค่าสินค้า/บริการด้วยวิธีเสียบบัตรหรือรูดบัตรควรส่งมอบบัตรเครดิตให้แก่พนักงานรับชำระเงินโดยตรงทุกครั้ง และควรดูแลอย่างใกล้ชิดในขณะที่พนักงานทำรายการกับเครื่องรับบัตร 2. ตรวจสอบรายการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตในใบแจ้งยอดใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตทุกครั้งหากพบว่าไม่ถูกต้องให้แจ้งให้โจทก์ทราบทันที ก็เป็นการบ่งชี้ว่า โจทก์ยอมรับอยู่ในตัวว่า บัตรเครดิตประเภทชิพการ์ดก็มีโอกาสที่จะถูกโจรกรรมข้อมูลได้ จึงให้ผู้ถือบัตรต้องมีส่วนช่วยในการป้องกันตามวิธีการที่ระบุไว้ดังกล่าว ส่วนที่โจทก์อ้างในคำแก้ไกว่า หากบัตรเครดิตของจำเลยถูกลักลอบนำข้อมูลไปปลอมแปลงจริง คนร้ายน่าจะนำบัตรเครดิตที่ทำปลอมขึ้นไปใช้ซื้อสินค้าหรือบริการอื่นอีก เนื่องจากวงเงินบัตรเครดิตของจำเลยมีสูงถึง 2,000,000 บาท และมีระยะเวลาที่จะใช้ได้ เพราะกว่าโจทก์จะออกบัตรเครดิตใบใหม่แทนบัตรเครดิตใบเดิมให้แก่จำเลยก็ใช้เวลาถึง 1 เดือนเศษ นั้นข้ออ้างดังกล่าวของโจทก์ไม่อาจอนุมานได้ว่า บัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยมีความปลอดภัยต่อการถูกลักลอบนำข้อมูลบนบัตรไปใช้โดยมิชอบและการถูกปลอมแปลงบัตรอย่างแน่แท้ ข้อเท็จจริงจึงอาจเป็นไปได้ดังที่จำเลยให้การต่อสู้ว่าบัตรเครดิตชนิดเดียวกันกับที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยคตินี้เป็นบัตรที่อาจมีการลักลอบนำข้อมูลจากบัตรเครดิตที่ธนาคารออกให้แก่ลูกค้าไปทำบัตรเครดิตปลอมได้ ปัญหาว่าบัตรเครดิตที่ใช้ชำระค่าสินค้ารายการพิพาททั้ง 4 รายการ เป็นบัตรเครดิตปลอมโดยการลักลอบนำข้อมูลจากบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยโดยจำเลยมิได้เป็นผู้ซื้อสินค้ารายการพิพาททั้ง 4 รายการหรือมีผู้อื่นนำบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยไปใช้ซื้อสินค้ารายการพิพาททั้ง 4 รายการ ทั้งนี้โดยจงใจหรือความประมาทเลินเล่อของจำเลย หรือด้วยเหตุผลใดอันเป็นความรับผิดชอบของจำเลยตามข้อกำหนดและเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต ข้อ 11 เมื่อโจทก์เป็นธนาคารพาณิชย์ ประกอบธุรกิจบัตรเครดิต ซึ่งเป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ออกให้แก่ลูกค้าเพื่อใช้จ่ายแทนเงินสดในการซื้อสินค้าและชำระค่าบริการต่าง ๆ โจทก์ย่อมมีหน้าที่ควบคุม

และตรวจสอบการใช้บัตรเพื่อป้องกันการทุจริตอันเกิดจากการลักลอบนำข้อมูลจากบัตรเครดิตของลูกค้าไปทำบัตรเครดิตปลอมแล้วนำไปใช้ชำระค่าสินค้าหรือค่าบริการซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในลักษณะและรูปแบบต่าง ๆ อันจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ลูกค้านาคาผู้ใช้บัตร ดังนี้ เมื่อมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับรายการใช้บัตรเครดิตว่าไม่ถูกต้องไม่ตรงความจริง ย่อมเป็นภาระหน้าที่โดยตรงของธนาคารผู้ออกบัตรเครดิตต้องดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและชี้แจงเหตุผลข้อโต้แย้งของลูกค้านาคาผู้ใช้บัตรให้กระจ่างชัดถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น หากเป็นกรณีที่ลูกค้านาคาต้องรับผิดชอบแสดงเหตุผลให้ลูกค้านาคาผู้ใช้บัตรทราบโดยละเอียดชัดแจ้งมิใช่หลักการให้แก่มูลค่าไปดำเนินการด้วยตนเอง โดยอ้างแต่เพียงว่าลูกค้านาคาต้องรับผิดชอบตามเงื่อนไขตามสัญญา ทั้งนี้เนื่องจากธนาคารผู้ออกบัตรเป็นผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิต ย่อมมีความเชี่ยวชาญต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เคยเกิดขึ้นจากการใช้บัตรเครดิตและมีความพร้อมด้านบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีเกี่ยวกับบัตรเครดิตมากกว่าลูกค้านาคาผู้ใช้บัตรเครดิตโดยเฉพาะกรณีที่มีการโต้แย้งจากลูกค้านาคาผู้ใช้บัตรว่าไม่มีการใช้บัตรเครดิตชำระค่าสินค้าตามรายการที่ธนาคารเรียกเก็บโดยไม่มีข้อระวางสงสัยว่าเกิดจากการทุจริตจากลูกค้านาคาผู้ใช้บัตรเครดิตเองดังเช่นกรณีนี้ ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบลายมือชื่อผู้ใช้บัตรเครดิตในสำเนาเชลสลิปและสำเนาใบเสร็จรับเงิน เป็นลายมือเขียน ส่วนลายมือชื่อของจำเลยบนบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยเป็นลายเซ็น มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ไม่สามารถเปรียบเทียบได้ว่าเป็นลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวหรือไม่ ย่อมเป็นข้อสันนิษฐานในเบื้องต้นได้ว่า จำเลยมิได้เป็นผู้ใช้บัตรเครดิตดังกล่าวชำระค่าสินค้ารายการพิพาททั้ง 4 รายการ โจทก์ชอบที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบตัวบุคคลผู้ใช้บัตรเครดิตชำระค่าสินค้ารายการพิพาทว่าเป็นบุคคลใด มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์โดยเป็นบุคคลใกล้ชิดกับจำเลยหรือไม่เพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยมีส่วนทำให้บุคคลดังกล่าวนำบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยไปชำระค่าสินค้ารายการพิพาท ซึ่งโจทก์สามารถกระทำได้อย่างง่ายโดยขอตรวจสอบภาพถ่ายผู้ใช้บัตรเครดิตจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของร้านค้าผู้ขายสินค้าซึ่งเป็นคู่ค้าการใช้บัตรเครดิตของโจทก์ โดยนายพิชิตพยานโจทก์เบิกความยืนยันว่าร้านค้าได้บันทึกภาพไว้ แต่กลับได้ความจากนายพิชิตแต่เพียงว่าโจทก์ไม่สามารถขอหลักฐานภาพถ่ายจากกล้องวงจรปิดของร้านค้าโดยร้านค้าอ้างว่าโจทก์ไม่ใช่ผู้เสียหาย ต้องให้เจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้ดำเนินการร้องขอ โจทก์ก็ได้ดำเนินการร้องขอให้เจ้าพนักงานตำรวจหรือให้จำเลยมาดำเนินการขอตรวจสอบหลักฐานดังกล่าวแต่อย่างใด ในชั้นพิจารณาโจทก์ก็ได้นำพยานบุคคลมาเบิกความยืนยันต่อศาลว่าโจทก์ได้ไปดำเนินการขอหลักฐานดังกล่าวจริงหรือไม่ และร้านค้าผู้ขายสินค้ารายการที่โจทก์เรียกเก็บมีระเบียบดังที่โจทก์อ้างจริงหรือไม่ ทั้งโจทก์ก็ได้ดำเนินการขอให้ศาลมีคำสั่งให้ร้านค้าส่งพยานหลักฐานดังกล่าวมาแสดงต่อศาลและไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ดำเนินการอื่นใดอีกอันเป็นข้อแสดงให้เห็นว่าโจทก์ได้ใช้ความพยายามที่จะพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวบุคคลผู้ใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้ารายการพิพาทเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่จำเลยแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้ารายการพิพาทและรับฟังไม่ได้ว่ามีผู้อื่นนำบัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้แก่จำเลยไปใช้ซื้อสินค้ารายการพิพาทโดยจงใจหรือความประมาทเลินเล่อของจำเลย หรือด้วยเหตุผลอื่นใดอันเป็นความรับผิดชอบของจำเลยตามข้อกำหนดและเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต ข้อ 11 จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ค่าบัตรเครดิตตามฟ้องต่อโจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อนึ่ง จำเลยเป็นผู้บริโภคได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงในการดำเนินกระบวนพิจารณา ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง แต่จำเลย

ชำระค่าส่งคำคู่ความในชั้นอุทธรณ์ 500 บาท และชั้นฎีกา 500 บาท จึงต้องคืนเงินดังกล่าวให้แก่
จำเลย พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ คืนค่าชั้นศาลชั้นอุทธรณ์ 1,147 บาท แก่โจทก์ คืนค่าส่ง
คำคู่ความชั้นอุทธรณ์ 500 บาท และชั้นฎีกา 500 บาท แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาล
นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์ · ทวีศักดิ์ อุณนาทรรัตนกุล · ดุสิต นิมพลีย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2624/2568>